

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P.**, so sídlom S., IČO: X., zastúpeného JUDr. E., advokátkou, sídlom B.B., proti žalovanej **A.**, so sídlom L., IČO: X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou K., so sídlom v B.B., IČO: X., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4 C 99/2005, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. mája 2012 sp. zn. 14 Co 129/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno o žalobe žalobcu proti pôvodne žalovanej M. rozhodol tak, že rozsudkom z 9. novembra 2010, č.k. 4 C 99/2005-645 určil, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným vo výroku tohto rozhodnutia, vedených Katastrálnym úradom v B., Správou katastra B. na LV čX..., zo 14. januára 2005, uzavretá medzi záložným veriteľom M., P. a záložcom P.P., so sídlom S., IČO: X.X., je neplatná. Ďalším výrokom určil, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným tiež vo výroku rozhodnutia, zo 14. januára 2005, uzavretá medzi záložným veriteľom M. a záložcom P.P., k nehnuteľnostiam vedených Katastrálnym úradom v Ž., Správou katastra R. na LV č. X. je neplatná. V poradí tretím výrokom určil, že záložné právo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo 14. januára 2005 uzavretej medzi záložným veriteľom M. a záložcom P.P., B. k nehnuteľnostiam vedenými Katastrálnym úradom B., Správa katastra B., na LV čX..., na predmetných nehnuteľnostiach neviazne.

Štvrtým výrokom určil, že záložné právo zriadené na základe zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo 14. januára 2005 uzavretej medzi záložným veriteľom M. a záložcom P.P., B. k nehnuteľnostiam vedenými Katastrálnym úradom Ž., Správou katastra R. na LV č. X. na predmetných nehnuteľnostiach neviazne. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli zavkladované Správou katastra R. pod V., boli uzavreté na jednej strane medzi záložným veriteľom M. a na strane druhej záložcom P.P.B., kde ako štatutárny zástupca vystupovala tiež M., konateľka spoločnosti. Týmito zmluvami bola zabezpečovaná pohľadávka v čl. 1 uvedených zmlúv, kde záložca potvrdzoval, že má záväzky voči záložnému veriteľovi a to záväzok č. 1., stanovený čiastkou 4.035 000,- Sk k 31.12.2003, ktorý vznikol na základe zmlúv o pôžičkách, ktoré poskytol záložný veriteľ od 3.6.1998 do 31.12.2003. Zabezpečenou pohľadávkou bol aj záväzok č. 2 vo výške 8.875 000,- Sk, ktorý mal vzniknúť na základe dohody o pristúpení k záväzku uzavretej medzi záložným veriteľom a záložcom dňa 13.1.2005. Preto skúmal, či M. mohla tieto zmluvy podpísať ako záložný veriteľ a ako záložca za spoločnosť P. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzavreté dňa 14. januára 2005, ktoré boli uzavreté na jednej strane medzi záložným veriteľom - M. a na strane druhej záložcom - P., zastúpený taktiež M., takéto zastúpenie spoločnosti P., je v rozpore so záujmami zastúpeného a preto v zmysle § 22 Obč. zákonníka M. nemohla zastupovať záložcu P. pokiaľ sama bola veriteľom. Realizáciu ňou konateľského oprávnenia ako jednej z konateľov žalobcu, považoval za rozpor s dobrými mravmi (§ 3 Obč. zákonníka). Vo vzťahu k existencii zmlúv o pôžičkách uvádzaných v čl. I pod záväzkom č. 1 vo výške 4 035 000 Sk, ktoré mali byť uzatvárané od 2. júna 1998 do 31. decembra 2003 len ústnou formou uviedol, že žalovaná v priebehu konania nepreukázala, že by reálne k zmluvám o pôžičke medzi ňou a žalobcom došlo. V priebehu konania nepreukázala predložením akéhokoľvek dokladu, že by skutočne ako veriteľka mala pohľadávku voči žalobcovi ako dlžníkovi v danom období. Jej poukaz na účtovníctvo žalobcu, kde však žiadny dlh evidovaný voči nej ako samostatnej stojacej fyzickej osobe nefiguruje, súdu nepostačoval. Príjmový pokladničný doklad z 28. júla 2000 znejúci na sumu 4 000 000 Sk vystavený spoločnosťou žalobcu, bol znalcom Ing. P. spochybnený a preto, že nešlo o jednoznačný doklad nepovažoval ho za dôkaz o preukázaní toho, že by suma 4 000 000 Sk pribudla žalobcovi buď od spoločnosti Š. alebo priamo od žalovanej. Ak by malo ísť o finančné prostriedky obchodnej spoločnosti Š. znalec poukázal,

že k príjmovému pokladničnému dokladu žalobcu mal byť pripojený tiež výdavkový pokladničný doklad od spoločnosti Š., ktorý sa však v dokladoch nenachádzal. Aj na základe záverov znaleckého dokazovania mal súd pochybnosti, či súčet súm 3 100 000 Sk plus 900 000 Sk sú totožnou sumou, so sumou, ktorá je uvádzaná v zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam v čl. I pod bodom 1 ako záväzok č. 1. Pokiaľ by žalovaná mala vedomosť, že skutočne suma 4 000 000 Sk je jej pohľadávkou voči žalobcovi, do zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, by bližšie špecifikovala aj túto sumu. Uviedol, že žalovaná, ktorá si riadne neplnila povinnosti konateľ'a, nemôže sa domáhať nároku poukazom na nedostatky týkajúce sa evidencie a účtovníctva spoločnosti, využívať ich vo svoj prospech, odvodzovať svoj nárok od nepreukázateľnosti v účtovníctve bez toho, aby nárok sama preukázala ako fyzická osoba odlišná od žalobcu. Ohľadom ďalšieho záväzku č. 2 uvádzaného v zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ktorý vznikol na základe dohody o pristúpení k záväzku uzatvorenej medzi záložným veriteľ'om a záložcom 13. januára 2005, rozhodol, že ide o neplatné znenie zmluvy, lebo ide o záväzok vymedzený neurčito a nezrozumiteľne, z jeho formulácie nevyplýva, k akému záväzku, koho, voči komu, záložca pristupuje. Žalovaná poukázala na dohodu o pristúpení k záväzku z 13. januára 2005, v ktorej vystupovala na jednej strane ako veriteľ'ka na strane druhej ako pristupujúci dlžníci v 1/ D.B., 2/ P.P., B.. V oboch prípadoch tieto spoločnosti boli zastúpené opäť žalovanou ako konateľ'kou, pričom dohoda bola uzavretá a podpísaná žalovanou aj v postavení samotnej veriteľ'ky. V čl. I záväzok č. 2 v zmluvách o zriadení záložného práva neurčitý a nejasný, pretože z neho nevyplýva, na základe čoho a voči komu vznikol uvedený záväzok záložcu žalobcu voči žalovanej. Žiadnym spôsobom z neho nevyplýva, že by sa malo uvedené ustanovenie zmlúv dotýkať práve pohľadávky žalovanej ako veriteľ'ky voči obchodnej spoločnosti M. Preto návrh žalovanej na skúmanie účtovníctva obchodnej spoločnosti M., B. nepovažoval za dôvodný, lebo presahuje rámec súdneho sporu. Aj pri záväzku č. 1 aj pri záväzku č. 2 poukázal, že právne úkony boli uzatvárané vždy tou istou osobu M. bez toho, aby druhý konateľ spoločnosti žalobcu mal vôbec o nich vedomosť. Za nezákonné odporujúce dobrým mravom potom je aj uznanie dlhu z 13. januára 2005 spoločnosťou žalobcu ako aj uznanie dlhu spoločnosťou M. z uvedeného dňa, v oboch prípadoch prostredníctvom svojej konateľ'ky M.. Pretože zmluvy o zriadení záložných práv k nehnuteľnostiam sú neplatné a aby sa žalobca mohol domôcť výmazu záložných práv v katastri nehnuteľností, považoval za dôvodný aj návrh v časti, že na uvedených nehnuteľnostiach záložné právo neviazne. Námietskou žalovanej ohľadom miestnej nepríslušnosti konať o tejto časti návrhu ohľadom zmluvy týkajúcej sa nehnuteľnosti v k.ú. R., nepovažoval za dôvodnú, nakoľko tento určovací

výrok sa vzťahuje k návrhu o vyslovenie neplatnosti právnych úkonov a s prihliadnutím aj na zásadu hospodárnosti konania nebolo možné ho vylúčiť na samostatné konanie a postúpiť inému súdu. Za irelevantnú považoval aj námietku žalovanej domáhajúcej sa premlčania nároku žalobcu, pretože v konaní bola posudzovaná neplatnosť právnych úkonov z hľadiska absolútnej neplatnosti.

Vzhľadom na zložitosť prípadu rozhodol, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala dovolanie pôvodne žalovaná M.. Dňa 28. februára 2012 podala návrh na zmenu účastníka konania na strane žalovaného podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. v dôsledku postúpenia pohľadávok zabezpečených záložnými právami na nehnuteľnostiach a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo 17. februára 2012 (postupca Mgr. M. a postupník A., so sídlom v B.) Krajský súd v B. uznesením z 5. marca 2012 sp. zn. 14 Co 129/2011 pripustil, aby namiesto žalovanej M. nar. X., bytom P. ako žalovaná v konaní vystupovala spoločnosť A., so sídlom L., IČO: X.X..

Krajský súd v Banskej Bystrici o podanom odvolaní rozsudkom z 15. mája 2012, sp. zn. 14 Co 129/2011 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil s poukazom na § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keď sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň odkázal. Mal za to, že odvolacie dôvody žalovanej nie sú dané. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil, že v danom spore sa nepreukázala jednoznačne existencia pôžičiek zo strany M. a preto nemohli platne vzniknúť ani záložné zmluvy ako zabezpečovacie prostriedky. Zo skutočností zistených v konaní na prvostupňovom súde a najmä zo znaleckého posudku Ing. P. bolo preukázané, že účtovníctvo spoločnosti žalobcu, ktorého spoločníčkou v rozhodnom čase bola aj M. sa viedlo nekvalitne, v rozpore so zásadami účtovníctva. Vedenie účtovníctva spoločnosti P.P. vykazovalo značné nedostatky. M. existenciu tvrdených dôvodov uzavretia zmlúv o zriadení záložných práv k nehnuteľnostiam a to existenciu jej pohľadávok (pôžičiek fyzickej osoby) riadne nepreukázala a preto zostal dôvod uzavretia napadnutých zmlúv len v rovine nepreukázaného tvrdenia. Dôkazná povinnosť bola na žalovanej, ktorá ani v priebehu odvolacieho konania nepreukázala hodnoverný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu pohľadávok. Za vecne správne považoval okresným súdom aj posúdenie záväzku č. 2 uvádzaného v zmluvách o zriadení záložného práva a stotožnil sa so záverom o nedôvodnosti skúmania účtovníctva

obchodnej spoločnosti M. pre vady identifikovania záväzku. Prvostupňový súd na základe zhromaždeného dôkazného materiálu, hodnotenia jednotlivých dôkazov z hľadiska ich hodnovernosti a pravdivosti, správne vo veci rozhodol, ak návrhu vyhovel a určil neplatnosť zmlúv o zriadení záložných práv k nehnuteľnostiam, z dôvodu ich absolútnej neplatnosti.

Za neopodstatnenú považoval námietku týkajúcu sa miestnej nepríslušnosti Okresného súdu B. rozhodovať o určujúcom výroku vo vzťahu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k.ú. R.. V danom spore základnou otázkou bolo posúdiť platnosť zmlúv o zriadení záložných práv k nehnuteľnostiam a pretože nimi sa vlastníctvo neprevádza, nebolo dôvodné otázku miestnej príslušnosti súdu posudzovať podľa § 88 ods. 1 písm. h/ O.s.p., lebo predmet konania sa priamo nedotýkal vzniku, zmeny či zániku vlastníckych práv k nehnuteľnostiam. Na námietky týkajúce sa zaujatosti sudcu okresného súdu ako aj prekvapivosť prvostupňového rozhodnutia odvolací súd neprihliadol, pretože odvolateľkou boli tieto dôvody odvolania uplatnené až po uplynutí lehoty na podanie odvolania (§ 204 ods. 1 O.s.p., § 205 ods. 3 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 4 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá prípustnosť dovolania vyvodzovala z ust. § 237 O.s.p. a to s prihliadnutím k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. Ďalej poukazovala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok aj nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení. Navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a návrh zamietol.

Žalobca sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie považoval za dostatočne odôvodnené. Navrhol dovolaciemu súdu dovolanie žalovanej odmietnuť a uplatnil si náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal

najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 238 ods. 1. až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutou niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.

Ustanovenie § 237 pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) dovolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolaiteľka nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. a existencia procesnej vady tejto povahy ani nevyšla najavo.

Dovolací súd vzhľadom na námietku dovolateľky sa osobitne zamerlal na skúmanie, či v konaní došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ktorú vadu dovolateľka bližšie nešpecifikovala.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a násl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd postupoval v konaní v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či dopĺňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Z hľadiska posúdenia existencie tejto vady ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačne, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je ňou skutočne postihnuté.

Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom nebolo takouto vadou postihnuté.

Žalovaná namietala aj vadu konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval

vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní o iných veciach.

I keď zákon v § 14 ods. 1 O.s.p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti nemožno prehliadať, že rozhodnutia o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania podľa rozvrhu práce pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. je právne významný vzťah sudcu a to buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia vo veci), alebo k účastníkom konania (vtedy, ak sudca má k účastníkovi konania určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti) a napokon zástupcom k účastníkom konania (keď tento vzťah vykazuje znaky vzťahu predošlého).

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybnosti o ich nezaujatosti sudcu, či konajúceho senátu v zmysle uvedeného § 14 ods. 1 O.s.p. Z týchto uvedených dôvodov preto dovolací súd dospel k záveru, že námietka žalovanej o existencii procesnej vady konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. inak v dovolaní bližšie nerozvedená, nie je opodstatnená.

Pokiaľ žalovaná namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd poznamenáva, že ide síce o dovolacie dôvody avšak sami o sebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky tento mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobcovi, ktorý mal úspech v dovolacom konaní by patrila náhrada týchto trov voči neúspešnej žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., avšak dovolací súd túto náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou jeho zástupkyne za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za trovy potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. novembra 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová